

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011751
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121011751.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 29T/54/2021-226 zo dňa 08.11.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.04.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 29T/54/2021-226 zo dňa 08.11.2022 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XXXX/XX, B., uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v období od mesiaca február 2013 až doposiaľ, s výnimkou obdobia výkonu väzby od 08.05.2021 do 16.11.2021 a obdobia výkonu trestu odňatia slobody od 16.11.2021 doteraz, v B., ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoju maloletú dcéru D. E., nar. XX.XX.XXXX a v období od mesiaca november 2013 až doposiaľ, s výnimkou obdobia výkonu väzby od 08.05.2021 do 16.11.2021 a obdobia výkonu trestu odňatia slobody od 16.11.2021 doteraz, v B. ani nikde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svojho maloletého syna E. E., nar. XX.XX.XXXX, obe deti bytom u matky D. E. v B., F. XX, i keď mu vyživovacia povinnosť v minimálnom rozsahu 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa vyplývala priamo zo Zákona o rodine a výška vyživovacej povinnosti bola určená aj

- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 07.10.2013, sp. zn. 18P/69/2012-46, právoplatným dňa 17.11.2013, a to tak, že je povinný prispievať na výživu maloletého syna E. E. sumou 30.- Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky D. E. a

- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23.10.2017, sp. zn. 31P/4/20127-31, právoplatným dňa 30.01.2018 a to tak, že je povinný prispievať na výživu maloletej dcéry D. E. sumou 50.- Eur, mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky D. E.,

A hoci bol obžalovaný A. B. vedomý si tejto vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom E. E. a D. E., nejavil vážny záujem nájsť a udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať, viackrát prišiel o prácu vlastným zavinením a úrad práce o sprostredkovanie zamestnania nepožiadaval, pričom na výživu detí obžalovaný neprispel ani z občasných príjmov z pracovnej činnosti, čím mu za obdobie od mesiaca november 2013 do mesiaca apríl 2021 (vrátane) mu vznikol dlh na výživnom voči synovi E. E. vo výške 2.700 eur a za obdobie od

mesiacu február 2013 do mesiaca apríl 2021 (vrátane) mu vznikol dlh na výživnom voči dcére D. E. vo výške 3.644,77 eur, t.j. celkovo mu vznikol dlh na výživnom vo výške 6.344,77 eur.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov. Na výkon trestu odňatia slobody okresný súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 226-229.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po prednese obžaloby na hlavnom pojednávaní obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku. Prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať, na čo okresný súd rozhodol v súlade s takýmto návrhom prokurátora, vyhlásenie obžalovaného prijal bez narušenia skutkovej totožnosti, a zároveň vyhlásil, že dokazovanie sa vykoná len vo vzťahu k výroku o treste. Vo vzťahu k výroku o treste okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, odpisom z registra trestov na obžalovaného, výpisom z evidencie priestupkov. Pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, a to vo výmere jeden až päť rokov. Okresný súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, v dôsledku čoho neupravoval trestnú sadzbu. Vzhľadom na učené vyhlásenie o vine obžalovaného súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2, ods. 4 písm. d) Trestného zákona. Vzhľadom na okolnosti prípadu dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere deväť mesiacov, takýto trest považoval za primeraný, plne spôsobilý zabezpečiť ochranu spoločnosti, viesť obžalovaného k náprave, odradiť ho od páchania ďalšej trestnej činnosti a zároveň aj vyjadriť morálne odsúdenie obžalovaného. Na výkon trestu obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd zároveň dospel k záveru, že v tomto prípade nie je dôvodné obžalovanému (vzhľadom na závažnosť skutku) uložiť alternatívny druh trestu, t.j. trest nespojený s trestom odňatia slobody. Skutok, ktorého sa obžalovaný dopustil sice je typovo menej závažný, na zreteľ však vzal to, že tento skutok začal obžalovaný páchať bezprostredne po jeho predchádzajúcom odsúdení, z čoho je zrejmé, že k náprave u obžalovaného nedošlo. Alternatívny trest by v prípade tohto obžalovaného nebol spôsobilý priaznivo pôsobiť na jeho správanie. Pokiaľ aj obžalovaný tvrdil, že na výživné prispieval, nepredložil súdu žiaden dôkaz o tom, že by výživné uhrádzal aspoň sčasti. Rovnako okresný súd konštatoval, že v danom prípade nebolo primerané ukladať obžalovanému podmienený trest odňatia slobody. Primeraným trestom tak bolo uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý zabráni v recidíve páchania trestnej činnosti obžalovaného, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že doposiaľ obžalovaný páchal rôznorodú trestnú činnosť a skutku v tejto trestnej veci sa dopustil bezprostredne po predchádzajúcom odsúdení. Obžalovaný vedomý si svojej protiprávnej činnosti pokračoval v páchaní trestného činu, vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom si aj naďalej neplnil počas celého súdneho konania, a to až do vyhlásenia rozsudku, resp. do vzatia obžalovaného do väzby. Pokiaľ ide o obhajobnú námietku o uložení súhrnného trestu obžalovanému vo vzťahu k odsúdeniu v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/6/2021, s touto sa okresný súd nestotožnil. Poukázal na dokonanie tohto druhu trestného činu, ku ktorému dochádza až dokonaním posledného útoku, t.j. vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti poukázal na závery uznesenia NS SR sp. zn. 2 Tdo/54/2011. V tomto prípade bol trestný čin obžalovaného dokonaný dokonca skôr ako bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 4T/55/2016, vo vzťahu ku ktorému odsúdeniu by uloženie súhrnného trestu prichádzalo do úvahy, avšak toto odsúdenie je už zahladené. V súvislosti s dôsledkami zahľadania vo vzťahu k uloženiu súhrnného trestu okresný súd poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. 59/2018, ktoré rieši identickú situáciu ako je tomu v tejto trestnej veci, kedy skoršie rozhodnutie za čin, vo vzťahu ku ktorému by prichádzala do úvahy existencia viaccinného súbehu je už zahladený.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný sám, a tiež prostredníctvom obhajkyne, ktoré písomne odôvodnil na č.I. 224, č.I. 225 a č.I. 236.

Obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom svojej obhajkyne namieta nezákonnosť trestu uloženého napadnutým rozsudkom, keď z dôvodu viaccinného súbehu trestných činov v jeho prípade

prichádzalo uloženie súhrnného trestu odňatia slobody v súvislosti s odsúdením v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021. K dokončeniu trestného činu v tejto veci došlo dňa 08.05.2021, kedy bol obžalovaný vzatý do väzby. Rozsudkom v trestnej veci 6T/6/2021 vo vzťahu ku ktorému ide o viacčinný súbeh trestných činov bo odsúdený až dňa 30.11.2021, z čoho vyplýva, že trestný čin zanedbania povinnej výživy spáchal skôr, ako bol odsúdený v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021. Rozsudkom zo dňa 30.11.2021 bol odsúdený za skutky, ktoré sa stali skôr ako bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 28T/56/2021, preto mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v súvislosti s rozsudkom sp. zn. 28T/56/2021. V prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že v danom prípade ide o viacčinný súbeh trestných činov vo vzťahu k odsúdeniu v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021, žiada, aby súd upustil od uloženia súhrnného trestu nakoľko už trest uložený rozsudkom vo veci sp. zn. 6T/6/2021 v trvaní 2 roky a 2 mesiace je dostatočne prísny vzhľadom na trestnú sadzbu, ktorú je možné uložiť za prečin zanedbania povinnej výživy, a to 6 mesiacov až 3 roky. Zároveň žiada, aby súd pri úvahe o treste zohľadnil stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR z 27.06.2017 sp. zn. Tpj/55/2016, podľa ktorého je v prípade priznania sa ku skutku a prejavenia ľútosti dôvod pre mimoriadne zníženie trestu. Zároveň namietá, že na hlavnom pojednávaní nebol oboznámený rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 28T/56/2021, právoplatný dňa 10.11.2021 a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 30.11.2021 sp. zn. 6T/6/2021, právoplatný dňa 30.11.2021. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu pojednal a znova rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 04.04.2023 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajkyne. Poškodená sa verejného zasadnutia nezúčastnila, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil, že verejné zasadnutie sa vykoná v jej neprítomnosti. Obžalovaný trval podanom odvolaní. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 08.11.2022 sp. zn. 29T/54/2021, rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 28T/56/2021 a sp. zn. 6T/6/2021 zo dňa 30.11.2021, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného, ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupca krajskej prokuratúry, obžalovaný ani jeho obhajkyňa nevzniesli žiadne pripomienky k oboznámeniu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupca krajskej prokuratúry poukázal na rozsudok vo výroku o treste za zákonný a trest spravodlivý, navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajkyňa obžalovaného a tiež obžalovaný sa v celom rozsahu pridržiali písomných dôvodov odvolania.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o treste okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil svoje úvahy o primeranosti uloženého trestu. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že obžalovaný napadol rozsudok okresného súdu výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku len vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa 08.11.2022 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal.

Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúvanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

V konaní bolo nepochybne preukázané a aj s poukazom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ustálené, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Za tento skutok zákonodarca v § 207 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje trest odňatia slobody v trvaní 1 až 5 rokov (nie 6 mesiacov až 3 roky, ako nesprávne uvádza obhajkyňa v odvolaní).

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukládanie trestov uvedených v § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Podstata odvolacej argumentácie obžalovaného opätovne spočívala v námietke voči uloženiu samostatného trestu, nakoľko obžalovaný má za to, že v tejto trestnej veci mu mal okresný súd ukladať súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniu v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/6/2021, nakoľko prečin zanedbania povinnej výživy bol dokonaný skôr, ako bolo rozhodnuté v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021, malo ísť teda o zbiehajúcu sa trestnú činnosť.

Prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona je trváci trestný čin s prvkami hromadného trestného činu. Ak obvinený aj po oznámení vznesenia obvinenia naďalej neplatí výživné, ide o pokračovanie neplnenia vyživovacej povinnosti až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu (§ 122 ods. 13 Trestného zákona), pričom trestnosť činu spočíva v udržiavaní protiprávneho stavu neplnením vyživovacej povinnosti. Hranicu oddeľujúcu jeden skutok od druhého teda netvorí oznámenie uznesenia o vznesení obvinenia (ako v prípade iných trestných činov), ale až vyhlásenie rozsudku súdu prvého stupňa, resp. pokiaľ sa odvolací súd neodobral na záverečnú poradu. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/32/2017 zo dňa 27.06.2017)

Po podaní trestného oznámenia, ktoré je len oznámením o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin, postupujú orgány činné v trestnom konaní a súd v zmysle zásady náležitého zistenia skutkového stavu, ktorá je obsiahnutá v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku. To znamená, že v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie zisťujú skutkový stav veci, predovšetkým skutok, ktorý je predmetom konania, t. j. čas, miesto, spôsob a rozsah spáchania, osobu páchatel'a. Pri svojom konaní nie sú

limitovaní rozsahom trestného oznámenia, ktoré má charakter podania, iba zákonmi. Pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy dokonca nedochádza vznesením obvinenia k predeleniu skutku, ale konanie sa považuje za jeden celok až do vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa alebo pokiaľ sa odvolací súd neodoberie na záverečnú poradu.

S poukazom na vyššie uvedené preto nie je správny názor prezentovaný obžalovaným, a síce, že k dokonaniu trestného činu zanedbania povinnej výživy (stíhanému v tomto konaní) došlo už dňa 08.05.2021, kedy bol obžalovaný vzatý do väzby. Moment vzatia do väzby totižto nespôsobuje právny účinok – dokonanie trestného činu. V tomto prípade bol trestný čin dokonaný vyhlásením rozhodnutia v tejto trestnej veci, čo vyplýva okrem iného napr. i z logiky účinnej ľútosti, kedy sa obžalovaný môže zbaviť trestnej zodpovednosti úhradou dlžného výživného až dokým sa súd prvého stupňa (resp. odvolací súd) neodoberie na záverečnú poradu. Vzatie do väzby totiž nedochádza ani k zbaveniu sa vyživovacej povinnosti, ale len k objektívnemu sťaženiu jeho plnenia. Väzobné stíhanie, či samotný výkon trestu odňatia slobody navyše sám o sebe nie je ani skutočnosťou, pre ktorú by súd mal pristúpiť v rámci civilného konania k zníženiu vyživovacej povinnosti.

Pokiaľ ide o odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/6/2021 (vo vzťahu ku ktorému mal byť podľa obhajoby ukladaný súhrnný trest), v tejto trestnej veci bol obžalovaný odsúdený rozsudkom zo dňa 30.11.2021. Vo vzťahu k momentu dokonania trestného činu zanedbania povinnej výživy stíhanému v tomto konaní, najmä s poukazom na vyššie uvedené závery je zrejmé, že k dokonaniu tohto trestného činu nedošlo skôr ako bol obžalovaný odsúdený v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021, ale páchanie trestného činu zanedbania povinnej výživy pokračovalo aj po tom, ako bol v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021 vyhlásený rozsudok (viď ozrejmienie momentu dokonania trestného činu zanedbania povinnej výživy). Nešlo tak o viacčinný súbeh, zakladajúcu dôvod uloženia súhrnného (a teda pre obžalovaného v tomto prípade) miernejšieho trestu. Okresný súd potom správne uložil obžalovaného za skutok zanedbania povinnej výživy samostatný trest. Je zrejmé, že obžalovaný sa snažil navodiť dojem zbiehajúcej sa trestnej činnosti v prípade tohto trestného stíhania a odsúdenia v trestnej veci sp. zn. 6T/6/2021, nakoľko súhrnný trest je pre páchatel'a priaznivejší ako trest samostatný, pretože zohľadňuje skutočnosť, že sa dopustil ďalšieho trestného činu bez toho, aby bol „varovaný“ odsudzujúcim rozsudkom. Túto námietku tak odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Nad rámec vyššie uvedeného (hoci to obhajoba nenamietala) odvolací súd považuje za správny aj záver okresného súdu o tom, že uloženie súhrnného trestu by eventuálne prichádzalo do úvahy výlučne vo vzťahu k odsúdeniu v trestnej veci Okresného súdu Košice sp. zn. 4T/55/2016. V tomto prípade však prekážku uloženia súhrnného trestu predstavuje zahľadanie tohto odsúdenia, a teda právna neexistencia odsúdenia spôsobujúca nemožnosť vyvolania právnych účinkov. K viacčinnému súbehu dochádza vtedy, ak medzi prvým a posledným trestným činom nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za iný trestný čin toho istého páchatel'a, avšak tento rozsudok musí mať taký charakter, že je možné naň prihliadať, t.j. neplatí o ňom fikcia neodsúdenia, čo však v prípade odsúdenia v trestnej veci Okresného súdu Košice sp. zn. 4T/55/2016 nebolo splnené.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd sa dostatočne riadil § 34 a nasl. Trestného zákona, kedy pri ukladaní trestu zohľadnil nielen všetky okolnosti spáchania skutku, ale aj osobné pomery obžalovaného. Správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a tiež jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Vzhľadom na rovnaký pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností zostala trestná sadzba nezmenená, trest bolo nutné ukladať v rozmedzí trestnej sadzby jeden až päť rokov.

Obžalovaný si v podstate od narodenia svojich maloletých detí neplnil vyživovaciu povinnosť, hoci výška výživného bola riadne určená na obe maloleté deti. Obžalovaný síce prezentoval, že občasne prispieval matke maloletých detí na ich výživu, poškodená to však odmietla, práve naopak, vypovedala o tom, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť neplnil, o maloleté deti sa nestaral, poškodená požiadala príslušný úrad o vyplácanie náhradného výživného. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný od roku 2013 zamestnaný bol, hoci u rôznych zamestnávateľov s rôznym príjmom a počas rôznych časových období, dosahoval však príjem, a teda bolo jeho povinnosťou plniť si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom o to viac, že osobnú starostlivosť o maloleté deti vykonávala ich matka, poškodená D. E., ktorá si i takýmto spôsobom plnila vyživovaciu povinnosť. Na tomto mieste je nutné dať obžalovanému do pozornosti skutočnosť, že vyživovacia povinnosť je

zákonná povinnosť každého rodiča voči svojmu maloletému dieťaťu. Trvá od narodenia až do momentu, kedy dieťa nenadobudne schopnosť žiť sa samo. Bez ohľadu na možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodiča, je každý jeden povinný prispievať na výživu svojho dieťaťa sumou rovnajúcou sa 30 % životného minima na jedno nezaopatrované nepľnoleté dieťa. Obžalovaný ako otec dvoch maloletých detí musí vynaložiť všetko úsilie (aj na úkor uspokojovania svojich vlastných potrieb), aby sa na výchove a výžive svojich maloletých detí podieľal pokiaľ už nie osobnou starostlivosťou a uspokojovaním citových potrieb svojich detí, tak aspoň v minimálnom rozsahu 30 % sumy životného minima na jedno nepľnoleté nezaopatrované dieťa.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovanému nebránili žiadne objektívne skutočnosti v tom, aby si vyživovaciu povinnosť plnil. Na prvý pohľad je závažnosť spáchaného skutku menšia, nutné je však brať ohľad na to, že obžalovaný svojim nezodpovedným konaním ohrozil výživu a výchovu svojich maloletých detí. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 12 krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, rovnako opakovane priestupkovo postihnutý. Vzhľadom na to, že v tomto prípade nebolo možné ukladať obžalovanému súhrnný trest z dôvodov, ktoré uvedených v odôvodnení vyššie, bolo nutné obžalovanému ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody. Vzhľadom na to, že sa obžalovaný ku skutku priznal, svoje konanie oľutoval, okresný súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby pod dolnú hranicu. Trest odňatia slobody v trvaní 9 mesiacov je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a osobu obžalovaného primeraným. Na tomto mieste sa ešte žiada dodať, že skutočnosť, že v prípade každej trestnej veci obžalovaný učinil vyhlásenie o vine a tým takpovediac uľahčil súdu dokazovanie je irelevantné, priznanie sa ku skutku súd zohľadňuje v tej ktorej veci individuálne, nie je dôvodne preceňovať vyhlásenie o vine nad rámec priznania poľahčujúcej okolnosti v kombinácii s mimoriadnym znížením trestu. Takto uložený trest aj odvolací súd považuje za zákonný spravodlivý, preto námietka o neprímeranosti nie je dôvodná.

Ako dôvodnú (avšak na správnosti rozhodnutia okresného súdu to nič nemení), vyhodnotil odvolací súd námietku obžalovaného o tom, že na hlavnom pojednávaní nebol oboznámený rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 28T/56/2021, právoplatný dňa 10.11.2021 a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 30.11.2021 sp. zn. 6T/6/2021, právoplatný dňa 30.11.2021. Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 08.11.2022 (č.l. 220) vyplýva, že okresný súd postupom podľa § 269 Trestného poriadku oboznamoval listinné dôkazy, avšak opomenul oboznámiť s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 28T/56/2021, právoplatný dňa 10.11.2021 a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 30.11.2021 sp. zn. 6T/6/2021. Toto pochybenie však sanoval sám odvolací súd, keď na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.04.2023 oboznámil strany s oboma rozsudkami. Toto pochybenie napokon nemalo takú „kvalitu“, ktorá by bez ďalšieho zakladala odvolací dôvod v zmysle § 321 ods. 1 Trestného poriadku, o to viac, že okresný súd sa v odôvodnení rozsudku veľmi podrobne s opomenutými rozsudkami vysporiadal vo vzťahu k ukladaniu trestu, pričom jeho závery odvolací súd považuje za správne.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.